Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1928 — Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 24

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί δυστυχία! ἀναστέναξε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον.

— Μὰ κι' αὐτὸς πέθανε σὲ λίγους μῆνες, ἐξακολούθησε ὁ γέρος, καὶ τότε ἡ λαίδη ἔμεινε πιὰ σὰν ὁλομόναχη στὸν κόσμο... Τότε ἀκριβῶς γύρισε ἀπὸ τὴ Γαλλία ὁ ξάδελφός της, ὁ σὲρ Ρόναλδ, καὶ ἔκαμε τάχα πὼς πικράθηκε μόλις ἔμαθε αὐτὲς τὶς συμφορές. Ἔφερε γιατροὺς σπουδαίους, μὰ κανεὶς δὲν ἔκαμε τίποτα. Εἶπαν μόνο ὅτι ἂν ἄλλαζε κλῖμα, θὰ τῆς ἔκανε καλό, καὶ τὴν πῆγαν τότε στὸ Λὸκ-Λέβεν, στὴν ἔπαυλη τοῦ μυλόρδου.

— Ἄ, στὸ Λὸκ-Λέβεν! ἀναστέναξε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Περάσαμε τόσο εὐτυχισμένες μέρες ἐκεῖ-πέρα!.. Εἶναι πολὺς καιρός, ποὺ ἔγινε αὐτὴ ἡ ἀλλαγή;

— Ναί, μυλόρδε, εἶναι ἐννιὰ χρόνια πάνω-κάτω, κι' ἀπὸ τότε ἡ μυλαίδη δὲν ξαναφάνηκε δῶ-πέρα. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ὅμως γύρισε γρήγορα, ἐπιδιόρθωσε τὸ καμμένο σπίτι κι' ὕστερα ἔφυγε πάλι γιὰ τὴ Γαλλία, ὅπου ἔκαμε λαμπρὸ γάμο. Πῆρε μιὰ ἀριστοκράτισσα χήρα, τὴν κοντέσσα Πιερρεφόν, καὶ γύρισε μαζί της, καθὼς καὶ μὲ τὴν κόρη ποὺ εἶχε ἡ κυρία αὐτὴ ἀπὸ τὸν πρῶτο της γάμο καὶ κάθησε στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ.

— Κάθησε στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ; Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα; ρώτησε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

Ὁ γέρος φύλακας φάνηκε κάπως στενοχωρημένος.

— Ξέρω κι' ἐγώ, μυλόρδε;.. Νά, ἔτσι! Τώρα αὐτὸς εἶναι ὁ ἀφέντης ἐδῶ μέσα.

— Ἀφέντης;

— Μὰ βέβαια! Ἡ καϊμένη ἡ μυλαίδη δὲν ἔχει πιὰ τὸ λογικό της. Ὁ κόσμος θαρροῦσε πὼς ἡ ἀφεντιά σας εἶχε χαθεῖ ἀπὸ καιρὸ μαζὶ μὲ τὸ καράβι. Ἡ μικρούλα λαίδη Νταίζη εἶχε γίνει ἄφαντη πιά. Κι' ὁ σὲρ Ρόναλδ, σὰν πιὸ κοντινὸς συγγενής, ἦρθε καὶ θρονιάστηκε ἐδῶ, γιὰ νὰ κάνει κουμάντο, λέει, στὴν περιουσία τῆς ξαδέλφης του, νὰ μὴ τὴ φάει ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος... Ὕστερα ὅμως τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ ἔγινε δικό του. Ὁ ξάδελφός σας πρόσφερε κάποια σπουδαία ἐκδούλευση στὸν Κρόμβελ κι' ἐκεῖνος ἔβγαλε χαρτὶ καὶ παραχώρησε τὸ χτῆμα ὁλόκληρο στ' ὄνομά του.

— Ἐκδούλευση στὸν Κρόμβελ; φώναξε ὁ λόρδος μὲ ἀγανάκτηση. Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Μὰ ὁ Κρόμβελ εἶναι ἐχθρός μας!

— Φαίνεται πὼς ἡ φιλοδοξία κι' ἡ φιλοχρηματία τὸν ἔκαμε νὰ τὰ ξεχάσει καὶ νὰ τὰ προδώσει ὅλα! ἀπάντησε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης μ' ἕνα στεναγμό. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἔγινε προτεστάντης κι' ὀπαδὸς τοῦ Κρόμβελ. Γιὰ τὴν ὥρα, τὸ σπίτι εἶναι κλειστό. Ἡ μυλαίδη κι' ἡ κόρη της λείπουν στὴ Γαλλία, ἀλλὰ θὰ γυρίσουν πολὺ σύντομα.

— Κι' ὁ σὲρ Ρόναλδ;

— Θὰ γυρίσει ἴσως κι' αὐτός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Αὐτὸς ἔτσι πάντα ἔρχεται ξαφνικὰ καὶ φεύγει, κεῖ ποὺ δὲν τὸν περιμένει κανείς. Ὁ μιλόρδος ἔμαθε ἴσως ὅτι σκοτώνονται στὴν Ἰρλανδία, καθὼς καὶ στὴ Σκωτία. Ὁ λόρδος Στάρλυ, καθὼς ὀνομάζεται τώρα, διοικεῖ ἕνα σῶμα στρατοῦ κι' εἶναι σχεδὸν πάντα μαζὶ μὲ τὸν Κρόμβελ... Ἄ, πόσο πικραίνομαι, μυλόρδε, ποὺ ἔχω τέτοια ἄσχημα μαντάτα νὰ πῶ στὴν ἀφεντιά σας!

Ὁ λόρδος δὲν ἀπάντησε. Ὅλ' αὐτὰ τὸν εἶχαν συντρίψει.

Ἄ, γιατὶ νὰ μὴ χαθεῖ κι' αὐτὸς στὸ φοβερὸ ναυάγιο τοῦ καραβιοῦ του; Γιατὶ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τόσες τρομερὲς περιπέτειες καὶ νὰρθεῖ τώρα νὰ μάθει τὶς πιὸ φριχτὲς εἰδήσεις, καὶ νὰ βρεθεῖ ξαφνικὰ στερημένος ἀπὸ ὅ,τι ἀγαποῦσε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;

Μὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἀπελπίζονται εὔκολα. Ἡ γυναίκα του δὲν εἶχε πιὰ τὸ λογικό της, ἀλλὰ βρισκόταν ἀκόμα στὴ ζωή, κι' ἴσως ἡ παρουσία του νὰ ξυπνοῦσε ἐντός της τὴ θύμηση τῶν περασμένων.

Ὕστερα εἶχε νὰ ἐκπληρώσει ἱερὸ καθῆκον στὸ βασιλιά του. Ὁ Κάρολος ὁ Β' εἶχε ἐκθρονιστεῖ κι' ἐξοριστεῖ ἀπὸ τὸ βασίλειό του, ὡστόσο ὅμως οἱ πιστοὶ ὑπήκοοί του δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν θεωροῦν βασιλιά τους. Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἀποφάσισε νὰ πάει νὰ τὸν βρεῖ, νὰ τοῦ προσφέρει τὸ ξίφος του καὶ νὰ πολεμή-

«Στὶς πλαγιὲς βόσκουν σιωπηλὰ τὰ κοπάδια...» (Σελ. 194, στ. α'.)

σει μαζί του γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τὸ θρόνο.

Μάζεψε ὅλη τὴν ψυχραιμία του, σηκώθηκε ἀποφασιστικὰ κι' ἔδωσε τὸ χέρι στὸ γέρο Πέρσυ:

— Καλὴν ἀντάμωσή, πιστέ μου φίλε! εἶπε. Φεύγω!

— Φεύγετε κιόλας, μυλόρδε! ἔκαμε λυπημένος ὁ γέρος. Ἡ ἀφεντιά σας μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ρωτήσω ποῦ πηγαίνει;

— Στὴ Σκωτία, φίλε μου, νὰ ἰδῶ τὴ λαίδη. Ὕστερα θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ βασιλιά.

— Ὁ μυλόρδος θὰ κινδυνεύση πολύ, ἀναστέναξε ὁ γέρος θυρωρός.

Ὁ λόρδος σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου, Πέρσυ, κι' ἴσως αὐτὴ εἶναι κι' ἡ μοῖρα μου. Τώρα καὶ δέκα χρόνια, ἄλλο δὲν κάνω παρὰ νὰ κινδυνεύω. Συνήθισα πιὰ κι' ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου δὲ μὲ φοβίζει...

— Ναί, ἀλλὰ γιατί ἡ ἀφεντιά σας νὰ ἐκτεθεῖ σὲ κινδύνους χωρὶς λόγο;

— Γιατί λὲς «χωρὶς λόγο», φίλε μου; Ὁ βασιλιὰς εἶναι νέος κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπ' ὅλους τοὺς ὑπηκόους του. Ὅταν μπορέσω, θὰ γυρίσω ἐδῶ καὶ θὰ τὰ κανονίσω μὲ τὸν λόρδο Στάρλυ, καθὼς τὸν λέτε τώρα. Γιατί ἔχουμε ἕνα λογαριασμὸ οἱ δυό μας. Σὰν γυρίσω ἐγώ, θὰ τοῦ εἶναι δύσκολο πιὰ νὰ κάνει τὸν ἀφέντη στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ!

— Ὁ λόρδος Στάρλυ εἶναι πολὺ κακὸς ἄνθρωπος καὶ σήμερα ἔχει στὰ χέρια του δύναμη πολλή. Ἡ ἀφεντιά σας πρέπει νὰ φυλάγεται... εἶπε ὁ γέρος.

— Ἔχω ἰδεῖ καὶ πιὸ κακοὺς καὶ πιὸ ἰσχυρούς, ἀπάντησε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον χαμογελώντας. Ἀντίο λοιπόν, Πέρσυ. Πηγαίνω ἴσια στὸ Λὸκ-Λέβεν!

— Στὸ καλό, μυλόρδε! Ὁ Θεὸς μαζί σας! εἶπε μὲ συγκίνηση ὁ πιστὸς ὑπηρέτης.

***

Τὸ Λὸκ-Λέβεν εἶναι ἕνα μικρὸ λιμάνι στὰ ριζοβούνια τῆς Σκωτίας, κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλη λιμνοθάλασσα.

Ἡ κοιλάδα τοῦ Λὸκ-Λέβεν ἔχει μιὰ μελαγχολικὴ ὀμορφιά. Στὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν βόσκουν σιωπηλὰ τὰ κοπάδια, ποὺ τὰ φυλάνε νεαροὶ βοσκοὶ μὲ τὴ γραφικὴ ἐθνικὴ ἐνδυμασία τους, ποὺ παίζουν ποῦ καὶ ποῦ τὸ μελαγχολικό τους ὄργανο, τὸν ἄσκαυλο.

Μέσα στὸ ποιητικὸ καὶ ἐπιβλητικὸ αὐτὸ περιβάλλον ἦταν ἡ ἔπαυλη τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον, σὰ μέσα σὲ μιὰ καταπράσινη ὄαση.

Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ. Ἦταν πιὸ ἁπλὴ καὶ πιὸ συμπαθητική. Μέσα ἐκεῖ δὲν εἶχαν γίνει ἐπίσημες γιορτές, ἀλλὰ στὶς αὐλὲς ἀντηχοῦσαν πάντα οἱ χαρούμενες φωνὲς τῶν παιδιῶν, ποὺ ἀπὸ μικρὰ γυμνάζονταν στ' ἄρματα γιὰ νὰ γίνουν ἀργότερα γενναῖοι κι' ἔντιμοι στρατιῶτες. Ὡραῖες κοπέλλες κεντοῦσαν τὸ μετάξι ἢ τὸ βελούδο καὶ μάθαιναν νὰ κυβερνοῦν τὸ νοικοκυριὸ σὰν ἀρχοντικὲς οἰκοδέσποινες.

Ἀργότερα ἡ κατοικία γνώρισε τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴ μαναξιά. Ὁ θάνατος πέρασε ἀπὸ κεῖ κι' ἄφισε ἔρημες τὶς μεγάλες ἠχηρὲς σάλες καὶ σιωπηλοὺς τοὺς βαθύσκιους κήπους. Ὅσοι ἔμειναν, σκορπίστηκαν σ' ἄλλα μέρη.

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον εἶχε ἀπομείνει ὁ μοναδικὸς ἀπόγονος τῆς γενεᾶς, ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμά του τὸν εἶχε τραβήξει σὲ μακρινὰ ταξίδια. Ἔμεινε ἐκεῖ λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο του, ἀλλὰ γρήγορα τὸν φώναξε ὁ βασιλιάς. Ἡ λαίδη Διάνα πῆγε στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ κι' ἔτσι τὸ Λὸκ-Λέβεν ἔμεινε ἀπὸ τότε κλεισμένο κι' ἔρημο.

Ὕστερα, μιὰ ταχυδρομικὴ ἅμαξα σταμάτησε μιὰ μέρα μπροστὰ στὴν καγκελόπορτα, καὶ κατέβηκε ἕνας ἀγριωπὸς ἄνθρωπος, ποὺ ὁδηγοῦσε μιὰ γυναῖκα σὰν ὑπάκουο παιδάκι. Ἦταν ἡ δυστυχισμένη λαίδη Διάνα, ποὺ τὴν συνόδευε ὁ σὲρ Ρόναλδ.

Τὴν ἐγκατέστησε ὅσο ἦταν δυνατὸ ἀνετώτερα στὸ ρημαγμένο αὐτὸ σπίτι, ἄφισε μιὰ γυναίκα τῆς ἐμπιστοσύνης του κι' ἀρκετὸ προσωπικὸ κι' ἔφυγε.

Ἡ λαίδη Διάνα φάνηκε ἠρεμώτερη εὐθὺς μόλις ἔλειψε ἀπὸ κοντά της ὁ σκληρὸς συγγενής της. Ἔδειχνε ἀδιαφορία γιὰ τὸ κάθε τι. Ὡστόσο ἔπαιζε κάπου-κάπου μουσική, ἄρχιζε κανένα κέντημα, ἀλλὰ ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὰ μάτια ἀφηρημένα ἢ προσηλωμένα σ' ἕνα γαλάζιο φιόγκο, ποὺ εἶχε κάποτε στολίσει τὶς μπούκλες τῆς Νταίζης. Αὐτὸ τὸ ἐνθύμιο τὸ εἶχε μαζέψει μέσα στὴ βιαστικὴ ἑτοιμασία τοῦ ταξιδιοῦ της, καὶ τὸ κρατοῦσε μέρα νύχτα κοντά της.

Ἡ ἀρρώστεια δὲν εἶχε χαλάσει τὰ χαρακτηριστικά της. Ὅπως ἦταν τὴν ἐποχὴ τῆς συμφορᾶς, ἔτσι εἶχε μείνει καὶ μετὰ δέκα χρόνια, ὅταν ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον παρουσιάστηκε στὴν πόρτα τοῦ Λὸκ-Λέβεν.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Νησιώτικο καράβι προκομμένο
περνᾶ καὶ τὰ πανιά του τὰ φουσκώνει
τὸ αὐγουστιανὸ μελτέμι ποὺ σηκώνει
τὸ κῦμα στὰ πλευρά του χαδεμμένο.

Τῶν λιμανιῶν ἡ ἀγκαλιὰ σὰν ξένο
τὸν ὄγκο του ψυχρὰ τὸν περιζώνει,
τῆς ξενητειᾶς τὸ μαῦρο πέπλο ἁπλώνει
καὶ νοσταλγεῖ τὸ πλήρωμα σκυμμένο.

Τὰ σούρουπα στὴν πρύμνη του κλαμμένες
γυναῖκες. ἀσπασμοί, κι' ἕνα μαντήλι
ποὺ σείστη στὸ νησί, οἱ δακρυσμένες

ματιές, τὰ κατευόδια καὶ τὰ χείλη,
παίρνουν ζωὴ κι' ἕνα χορὸ παρθένες,
γυναῖκες, μάννες, πιάνουν κάθε δείλι.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἔτυχε ὅμως τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ περνοῦσε ὁ Νίλς, νὰ ἀνεβάζουν ὅλοι οἱ χωριάτες τοῦ Χαίλσιγκενλαντ τὰ κοπάδια τους στὸ βουνό. Ἀπὸ κάθε κοιλάδα κι' ἀπὸ κάθε αὐλὴ ἔβγαιναν ἄνθρωποι καὶ ζῶα, καὶ τραβοῦσαν κατὰ τὸ βουνὸ γεμίζοντας μὲ ζωὴ τὰ ἔρημα δάση. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα οἱ ὁδοιπόροι ἔφθασαν σὲ πλατώματα ὅπου ἦσαν σταῦλοι καὶ κάμποσες χαμηλὲς καλύβες. Μόλις οἱ ἀγελάδες ἔφθαναν ἐκεῖ, ἐμούγγριζαν χαρούμενες σὰν νὰ ἀναγνώριζαν τὸ μέρος, κι' ἄρχιζαν στὴ στιγμὴ νὰ βόσκουν ἀπὸ τὸ χλωρὸ καὶ ἄφθονο χορτάρι ποὺ γέμιζε τὴ γῆ. Οἱ ἄνθρωποι μὲ γέλια καὶ μ' ἀστεῖα ἔτρεχαν γιὰ νὰ φέρουν νερὸ καὶ ξύλα, καὶ ξεφόρτωναν τὰ κάρρα καὶ τὰ ἄλογα κουβαλώντας τὰ πράγματα στὶς καλύβες. Σὲ λίγο ὅλες οἱ καμινάδες ἄρχισαν νὰ καπνίζουν, καὶ τότε ὅλοι οἱ τσοπάνηδες, οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ κάθησαν ἔξω, πάνω στὰ χορτάρια, καὶ στρώσαν τὸ τραπέζι τους.

Ὁ Γόργης ἦταν βέβαιος πὼς θἄβρισκε τὸν Κλέμεντ Λάρσεν ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν πάει πάνω στὸ βουνό. Μόλις ἔβλεπε μιὰ καλύβα, χαμήλωνε καὶ κοίταζε ὅλους μὲ τὰ διαπεραστικά του μάτια. Οἱ ὧρες ὅμως περνοῦσαν κι' ὁ Κλέμεντ δὲν εἶχε βρεθεῖ ἀκόμα.

Κατὰ τὸ βράδυ, ὁ ἀετὸς πέταξε πάνω ἀπὸ μιὰ πλαγιὰ ποὺ βρισκόταν ἀνατολικὰ ἀπ' τὴ μεγάλη πεδιάδα. Ἐκεῖ ἦταν καὶ μιὰ καλύβα. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα εἶχαν φθάσει. Οἱ ἄνδρες ἔσπαναν ξύλα κι' οἱ γυναῖκες ἄρμεγαν τὶς ἀγελάδες.

— Γιὰ κοίτα κατὰ κεῖ, εἶπε ὁ Γόργης, μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν βρήκαμε.

Κατέβηκε χαμηλότερα καὶ ὁ Νίλς Χόλγκερσον εἶδε μὲ μεγάλη του ἀπορία ὅτι ὁ Γόργης εἶχε δίκιο. Πραγματικὰ ὁ Κλέμεντ Λάρσεν βρισκόταν ἐκεῖ κι' ἔσπανε ξύλα.

Ὁ Γόργης κατέβηκε στὸ δάσος λίγο μακρύτερα ἀπ' τὴν καλύβα.

— Τώρα σοῦ ἔκανα ἐκεῖνο ποὺ ὑποσχέθηκα, εἶπε καὶ σήκωσε μὲ ὑπερηφάνεια τὸ κεφάλι του. Κοίταξε καὶ σὺ τώρα νὰ μιλήσῃς μαζί του. Ἐγὼ θὰ σταθῶ πάνω σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ἔλατο καὶ θὰ σὲ περιμένω.

Ἡ Πρωτοχρονιὰ τῶν ζώων.

Ἡ δουλειὰ στὴν καλύβα εἶχε πιὰ τελειώσει καὶ τὸ τραπέζι εἶχε σηκωθεῖ, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι κάθονταν ἀκόμα ἐκεῖ καὶ κουβέντιαζαν. Ὅλοι τους εἶχαν πάρα πολὺ καιρὸ νὰ βρεθοῦν πάλι μιὰ τέτοια ὡραία καλοκαιρινὴ βραδιὰ στὸ δάσος, καὶ κανεὶς δὲν εἶχε ὄρεξη νὰ κοιμηθῇ.

Ἀπ' τὶς γειτονικὲς καλύβες εἶχαν ἔρθει κι' ἄλλες νέες καὶ τσοπάνηδες γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσουν, κι' ἔτσι κάμποσοι ἄνθρωποι ἦταν μαζεμένοι στὸ λειβάδι, μπρὸς σ' ἐκείνη τὴν καλύβα. Τὸ ἄλλο πρωΐ οἱ νέοι θὰ κατέβαιναν πάλι στὸ χωριό, καὶ οἱ γυναῖκες τοὺς ἔλεγαν ἕνα σωρὸ παραγγελιὲς καὶ χαιρετίσματα γιὰ τοὺς δικούς τους κάτω.

Ἐξάφνα ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς βοσκοπούλες σήκωσε τὸ κεφάλι της ἀπ' τὴ δουλειὰ κι' εἶπε εὔθυμα:

— Γιατί νὰ εἴμαστε ἀπόψε ἔτσι σιωπηλοὶ μιὰ κι' ἔχουμε κοντά μας δυὸ ποὺ ξέρουν νὰ λένε τόσες ὡραῖες ἱστορίες; Ὁ ἕνας εἶναι ὁ Κλέμεντ Λάρσεν ποὺ κάθεται κοντά μου, κι' ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Βερνάρδος ποὺ στέκει ἐκεῖ στὴν ἄκρη καὶ κοιτᾶ κατὰ τὸν κάμπο. Ἐλάτε νὰ τοὺς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς πῇ ὁ καθένας τους ἀπὸ μιὰ ἱστορία, κι' ὅποιος πῇ τὴν καλύτερη, σ' ἐκεῖνον θὰ χαρίσω τὸ μαντήλι ποὺ κεντῶ τώρα.

Ὅλοι δέχθηκαν μὲ χαρὰ αὐτὴ τὴν πρόταση. Οἱ δυὸ ποὺ θἄλεγαν τὴν ἱστορία ἔφεραν δυσκολίες στὴν ἀρχή, γρήγορα ὅμως ὑποχώρησαν. Ὁ Κλέμεντ εἶπε νὰρχίση πρῶτα ὁ Βερνάρδος κι' αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρηση. Δὲν γνώριζε πολὺ καλὰ τὸν Κλέμεντ Λάρσεν, ἀλλὰ ἐνόμιζε πὼς ἀπ' αὐτὸν δὲν θἄκουγε τίποτε, παρὰ ἱστορίες γιὰ στοιχειὰ καὶ γιὰ φαντάσματα. Καὶ ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι αὐτὲς οἱ ἱστορίες ἀρέσουν, γι' αὐτὸ ἔκρινε ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ πῇ αὐτὸς πρῶτος μιὰ τέτοια ἱστορία.

«Τώρα καὶ πάρα πολλὰ χρόνια, ἄρχισε, ἕνας παπὰς ἀπὸ τὸ Δέλομπο ἔτυχε νὰ περνᾶ ἀπὸ δῶ κοντὰ μέσα ἀπὸ τὸ ἄγριο δάσος, τὴν παραμονὴ τοῦ Νέου Ἔτους. Ἦταν καβάλα πάνω στἄλογό του, τυλιγμένος καλά, κι' ἀπὸ τὴ σέλλα του κρεμόταν ἕνα ταγάρι ὅπου εἶχε φυλαγμένο τὸ Ἅγιο Δισκοπότηρο, τὴ Σύνοψή του καὶ τὸ πετραχήλι του. Τὸν εἶχαν φωνάξει ἀπὸ ἕνα μακρινὸ χωριὸ μέσα στὸ δάσος σ' ἕναν ἄρρωστο καὶ εἶχε μείνει κοντά του ὥς τὸ βράδυ. Ὅταν γύριζε πίσω, ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν θἄφθανε στὸ σπίτι του προτοῦ περάσουν τὰ μεσάνυχτα.

«Ἐνῶ λοιπὸν ἦταν ἀναγκασμένος νὰ πηγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ δάσος σὲ μιὰ ὥρα ποὺ ἄλλοτε βρισκόταν στὸ κρεββάτι του, συλλογιζόταν πὼς ἦταν τυχερὸς ποὺ δὲν εἶχε τουλάχιστο ἄσχημο καιρό. Ἦταν μιὰ ἥσυχη βραδυά, ἄνεμος δὲν φυσοῦσε κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος. Τὸ φεγγάρι ἀρμένιζε ὁλοστρόγγυλο ἀνάμεσα στὰ σύννεφα καὶ σκόρπιζε ἀρκετὸ φῶς, μ' ὅλο ποὺ δὲν φαινόταν τὸ ἴδιο. Ἂν δὲν ἦταν κι' αὐτὸ τὸ λίγο φῶς, δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίση τὸ δρόμο ἀπὸ τὰ χωράφια. Γιατί ἦταν καταχείμωνο καὶ ὅλα γύρω εἶχαν τὸ ἴδιο σταχτερὸ σκοῦρο χρῶμα.

«Τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ παπὰς καβαλίκεψε ἕνα ἄλογο ποὺ τὸ θεωροῦσε γιὰ ἀνεκτίμητο. Ἦταν δυνατό, ὑπομονητικὸ κι' ἔξυπνο, σχεδὸν ἄνθρωπος. Ἔτσι ἀπ' ὅπου κι' ἂν βρισκόταν, σ' ὅλη τὴν περιφέρεια, μποροῦσε εὔκολα νὰ βρῇ μονάχο του τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι. Αὐτὸ τὸ εἶχε ὁ παπὰς παρατηρήσει πολλὲς φορὲς κι' εἶχε τέτοια ἐμπιστοσύνη στ' ἄλογό του, ποὺ δὲν τὸ ὁδηγοῦσε πιά, οὔτε τοῦ ἔδειχνε τὸ δρόμα ὅταν γύριζε στὸ σπίτι του. Ἔτσι κι' ἐκείνη τὴ νυχτιὰ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ ἄγριο δάσος ἔχοντας τὰ χαλινάρια ριχμένα πάνω στὴ πλάτη τοῦ ἀλόγου του καὶ ἀφίνοντας τὶς σκέψεις του νὰ τρέχουν ἀλλοῦ.

«Ὁ παπὰς συλλογιζόταν τὸ κήρυγμα ποὺ θἄκανε τὴν ἄλλη μέρα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμα. Εἶχε περάσει κάμποση ὥρα ὥσπου νὰ κοιτάξῃ γύρω του γιὰ νὰ δῇ ποὺ βρισκόταν κι' ἂν κόντευε νὰ φθάσῃ σπίτι του. Ὅταν λοιπὸν κοίταξε καὶ εἶδε ὅτι τὸ δάσος ἦταν καὶ τώρα ἀκόμη τόσο πυκνό, ὅσο καὶ στὴν ἀρχή, παραξενεύτηκε πάρα πολύ. Περπατοῦσε τόσες ὧρες, ποὺ θἄπρεπε νὰ εἶχε φθάσει στὸ κατοικημένο μέρος τῆς ἐνορίας του.

«Τὸ Ντέλομπο ἦταν τότε ὅπως καὶ τώρα. Ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, τὸ χωριὸ καὶ οἱ μεγάλες ἀγροικίες βρισκόνταν κατὰ τὸν βοριά, ἐνῶ κατὰ τὸν νοτιὰ ἦταν μονάχα δάση καὶ βουνά. Σὰν εἶδε λοιπὸν ὁ παπὰς πὼς εἶχε γύρω του ἀκόμα δάσος, κατάλαβε ὅτι βρισκόταν στὸ νότιο μέρος τῆς ἐνορίας του· καὶ ὅ,τι γιὰ νὰ φθάσῃ σπίτι του, ἔπρεπε νὰ τραβήξῃ κατὰ τὸν βοριά. Κι' ὅμως τοῦ φαινόταν πὼς ἔκανε ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Στὸν οὐρανὸ δὲν ἔλαμπαν τ' ἀστέρια οὔτε τὸ φεγγάρι, γιὰ νὰ ὁδηγηθῇ· μὰ ὁ παπὰς εἶχε τὸ ἔνστικτο τοῦ προσανατολισμοῦ καὶ καταλάβαινε ὅτι διευθυνόταν κατὰ τὸ νοτιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ.

Τὸ εἶπαν καὶ τὄκαναν τὰ παλιοκόριτσα! Ἀλήθεια, τῆς πάπιας τὸ γάντι τῆς ἦρθε «σὰ γάντι» ποὺ λένε. Ἴσα-ἴσα στὸ κεφάλι της. Καὶ στὸ λαιμό της κούμπωσε χωρὶς νὰ τὴ σφίξῃ πολύ, νὰ τὴν πνίξῃ... Μὰ τί τὰ θέλετε ποὺ ἡ κακομοῖρα στραβώθηκε, ἔχασε τὸν κόσμο κι' ἀλάλιασε. Ἔ, γιὰ φανταστῆτε: νὰ σᾶς χώσουν τὸ κεφάλι σ' ἕνα πυκνὸ σακκὶ καὶ νὰ σᾶς τὸ δέσουν στὸ λαιμό!.. Δὲν ξέρω τί θὰ κάνατε σεῖς. Ἡ πάπια ὅμως ἄρχισε νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ πετᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ στραβά. Θἄλεγες πὼς μὲ τὸ κακὸ ποὺ τὴ βρῆκε, μεγάλωσαν καὶ δυνάμωσαν τὰ φτερά της. Κι' ἐνῶ πρῶτα πετοῦσε σπάνια καὶ χαμηλά, τώρα ἔφτανε κι' ὥς τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν. Γιατὶ εἶχε ξεπεράσει τὸ μαντότοιχο τῆς αὐλῆς καὶ πετοῦσε στὸ δρόμο. Ποῦ νὰ τὴν πιάσουν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα! Τὴν κυνήγησαν, μὰ σὲ λίγο τὴν ἔχασαν.

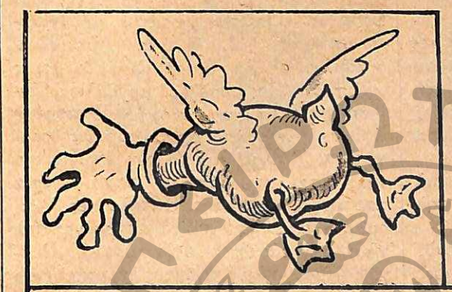

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ κυρία Τερψιχόρη ἔκανε ἥσυχα τὸ μάθημά της στὴν τάξη. Τὰ κορίτσια τὴν ἄκουγαν μὲ μεγάλη προσοχή. Τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸ βάτραχο. Κι' εἶχε κιόλα μπροστά της ἕνα βατραχάκι σ' ἕνα βάζο μὲ νερὸ καὶ μὲ μιὰ σκαλίτσα. Κι' ἐξηγοῦσε στὰ κορίτσια πὼς ὁ βάτραχος εἶναι ἕνα ζωντανὸ βαρόμετρο καί, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, πότε κάθεται στὸ κάτω σκαλὶ τῆς σκάλας, πότε στὰ μεσαῖα, πότε στ' ἀπάνω.

Ἄξαφνα... Μὰ τί ἔγινε ἄξαφνα θὰ σᾶς τὸ πῶ μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Στὰ διάφορα ταξίδια ποὺ κάνω, συλλέγω τόσες πολλὲς ἐντυπώσεις, ποὺ κουράζομαι καμμιὰ φορὰ κι' αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῶ καὶ νὰ τὶς τακτοποιήσω.

Καταφεύγω τότε στὴν ἐρημιά. Πιάνω ἢ κανένα βράχο κι' ἀγναντεύω κάτω τὴν καταπράσινη κοιλάδα, ἢ καμμιὰ προεξοχὴ στὴν ἀκρογιαλιὰ κι' ἀφίνω τὸ βλέμμα μου νὰ πλανᾶται στὴν πλατειὰ ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἁπλώνω λοιπὸν ἐμπρός μου τὸ παρελθὸν καὶ καταστρώνω τὶς ἀναμνήσεις μου. Καὶ πότε πετάγονται στὴν ἐπιφάνεια μακρινὲς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ποὺ πολλὲς ἀπ' αὐτές, ἐπειδὴ εἶναι εὐχάριστες καὶ ἀθῶες, μοῦ φαίνονται σὰν χθεσινές, πότε ἄλλες, πρόσφατες, συνοδευμένες μὲ δυσάρεστα αἰσθήματα, ποὺ τὶς διώχνω ἀπὸ τὴ μνήμη μου σὰν τὶς ἐνοχλητικὲς μυῖγες τὸ καλοκαῖρι.

Ἔτσι καὶ σήμερα — εἶναι ἀπόγευμα τοῦ Πάσχα—ἀκουμπισμένος στὴν ψηλὴ κοτρώνα, κάνω κατάστρωση τῶν ἀναμνήσεων. Καὶ νά, δυὸ εἰκόνες, ὄχι πολὺ περασμένης ἐποχῆς, διεκδικοῦν τὰ πρωτεῖα μὲ ἐπιμονὴ καὶ ἀναγκάζομαι νὰ τὶς σημειώσω, γιατὶ παρουσιάζουν μεταξύ τους μιὰ πολὺ φανερὴ ἀντίθεση.

Θυμᾶμαι λοιπόν, ἤμουνα σὲ μιὰ μεγάλη πόλη. Καὶ ἀφοῦ ἐπισκέφθηκα τὰ μουσεῖα της, τὴν πινακοθήκη της, τὴ βιβλιοθήκη της, τὶς ὄμορφες πλατεῖες της, θέλησα νὰ ἰδῶ καὶ τὰ χειρότερα μέρη της.

Μπῆκα λοιπὸν σ' ἕνα λαβύρινθο ἀπὸ στενοὺς καὶ βρώμικους δρόμους, ποὺ ζοῦσαν ὅλο φτωχολογιά.

Ἐντύπωση μοῦ ἔκανε ἕνας στενὸς δρομάκος, στενώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τἄλλο ἦσαν παλαιὰ παλιόσπιτα χαμηλά, μὲ τοίχους πρασινισμένους ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Ἀπὸ ἀνοιχτὲς αὐλόπορτες ἔβλεπε κανεὶς αὐλὲς βρώμικες καὶ στὸ βάθος δωμάτια σκοτεινά. Σ' ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ δρόμου ἦσαν ἁπλωμένα ἀσπρόρρουχα μισοπλυμένα. Ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἀκουγόταν τραγούδι βραχνό, ἀπὸ ἄλλο βρισιὲς καὶ βλαστήμιες. Ἀσφαλῶς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος θὰ καθόντανε οἱ φτωχότεροι καὶ ἀθλιότεροι ἄνθρωποι τῆς πόλεως. Οὔτε μιὰ ἀχτίδα ἡλίου στὸ μουχλιασμένο δρόμο καὶ στὰ σκυθρωπὰ σπιτάκια, οὔτε ἕνα φύλλο πράσινο.

Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ἔτρεχε ἀργὰ-ἀργὰ ἕνα ρεῖθρο μὲ βρώμικα νερὰ καὶ σαπουνάδες, καὶ μικρὰ παιδάκια ὠχρὰ καὶ βρώμικα ἐσκάλιζαν τὸ ρεῖθρο μὲ βέργες. Κι' ὅταν ἀνακάλυπταν κανένα λεμονοκόμματο ἢ κανένα κόκκαλο, ποὺ ἀργὰ-ἀργὰ τὸ κυλοῦσε τὸ νερό, τἄρπαζαν σὰν λάφυρο, κι' ἔπαιζαν μὲ δαῦτο, καὶ τὸ πέταγε τὸ ἕνα στὸ ἄλλο τρέχοντας.

Στὸ δρόμο αὐτὸ ἦταν κι' ἕνα μικρὸ μπακάλικο, ποὺ εἶχε ψωμὶ μπαγιάτικο, σαρδέλες βρώμικες, ρέγκες σάπιες, τυρὶ σκουληκιασμένο καὶ κρασὶ ξυνό. Ἕνα μπακαλόπουλο μὲ λαδωμένη ποδιὰ καὶ μὲ πρόσωπο ἄπλυτο καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ἀκίνητο καὶ συλλογισμένο, καὶ μόνο κάποτε-κάποτε μὲ νωχέλεια ἀρρωστημένου ἀνθρώπου κουνοῦσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ διώχνει τὶς μύγες.

Σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος, στὸ δρόμο, στὰ σπίτια, στοὺς ἀνθρώπους, στὸ μαγαζί, ἔβλεπε κανεὶς τὴ φτώχεια, τὴ βρώμα, τὴν ἀρρώστια, τὴ μελαγχολία.

Ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ λυπήθηκα τὰ παιδάκια, ποὺ σκάλιζαν τὸ ρεῖθρο.

* * *

Θυμᾶμαι πάλι, πήγαινα μὲ τὰ πόδια κατάμονος ἀπὸ τὰ Α... στὴ Σ... κι' ἔχασα τὸ δρόμο. Ἀντὶ νὰ πάω χαμηλά, πῆγα ψηλὰ κι' ἔπιασα τὸ δρόμο ποὺ πάει κατὰ τὴ Β... Ἅμα ἔφτασα κάμποσο διάστημα, κατάλαβα τὸ λάθος μου, γιατὶ εἶδα τὸ ἐρημοκκλῆσι τοῦ Ἅη-Δημήτρη, πού, ὅπως θυμόμουνα, ἔπρεπε νὰ περάσω πιὸ χαμηλὰ ἀπ' αὐτό.

Τράβηξα λοιπὸν ἴσια τὸν κατήφορο, μέσα στὰ σπαρμένα χωράφια, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ ἐκκλησάκι. Αὐτὸ εἶναι χτισμένο σ' ἕνα μικρὸ ἐπίπεδο μέρος καὶ γύρω ἔχει πολλὲς μυγδαλιές, ἀνθισμένες ἐκείνη τὴν ἐποχή. Ποτισμένη ἄφθονα ἡ γῆ ἀπὸ τὶς τελευταῖες βροχὲς καὶ ζεσταμένη ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο, ἦταν στρωμένη μὲ παχὺ στρῶμα καταπράσινης χλόης. Κατάλευκες ἀγριομαργαρίτες ἦσαν πυκνὰ σπαρμένες στὴ χλόη σὰν τἀστέρια στὸν οὐρανό. Ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος, ἀνεκτὸς ἀκόμα, ἔχυνε γλυκειὰ θαλπωρὴ παντοῦ.

Ἡ ὀμορφιὰ τῆς φύσεως, ἡ γλυκειὰ ἡσυχία, ἡ ζέστα τοῦ ἡλιου, τὸ παχὺ στρῶμα τῆς χλόης ἐκαλοῦσαν γιὰ ξάπλωμα, γιὰ ἀνάπαυση.

Κι' ἐγὼ δὲν ἀφίνω ἀνεκμετάλλευτες τέτοιες περιστάσεις. Ξαπλώθηκα φαρδὺς πλατὺς στὴ χλόη, ἀφίνοντας μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ ἀνακουφίσεως.

Οἱ ἀνθισμένες ἀμυγδαδιὲς ἔχυναν μιὰ ἐλαφρὰ εὐωδία, καὶ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἕνα σμῆνος καρδερίνες ἔψαλλαν μὲ τὶς λιγερὲς φωνίτσες τους τὴν ἐπάνοδο τῆς ἀνοίξεως. Κάτω ὁ Κορινθιακὸς ἄπλωνε τὴ γαλάζια ἔκτασή του καὶ πέρα ὁ μεγαλοπρεπὴς Παρνασὸς μὲ τὶς χιονισμένες κορφές του ἐπύργωνε τὸν ὁρίζοντα.

Τί ὀμορφιά, τί ἀγνότης, τί μεγαλειώδης ἡσυχία στὴν ἐξοχὴ αὐτή!

Κεῖ ὅμως ποὺ ρέμβαζα ξαπλωμένος στὴ χλόη, ἀκούω ἀπὸ μακρυὰ παιδικὴ φωνὴ ποὺ τραγουδοῦσε.

Καλότυχα εἶναι τὰ βουνά, ποτέ τους δὲν γερνᾶνε.
Τὸ καλοκαίρι πράσινα καὶ τὸ χειμῶνα χιόνια.
Καὶ καρτεροῦν τὴν ἄνοιξη, τ' ὄμορφο καλοκαίρι,
νὰ μπουμπουκιάσουν τὰ κλαριά, ν' ἀνοίξουνε τὰ δέντρα.
Νὰ βγοῦν οἱ βλάχοι στὰ βουνά, νὰ βγοῦν κι' οἱ βλαχοπούλες.
Νὰ βγοῦν καὶ τὰ βλαχόπουλα λαλῶντας τὶς φλογέρες . . .

Ἀπὸ τὴ φωνὴ ποὺ ὅσο πήγαινε κι' ἀκουγόταν καλύτερα, καταλάβαινα ὅτι τὸ παιδί, ποὺ τραγουδοῦσε, ὁλοένα προχωροῦσε καὶ πλησίαζε σὲ μένα. Καὶ πράγματι σὲ λίγο ξεπρόβαλλε μιὰ τσοπανοπούλα, ποὺ ἔφερνε βόσκοντας μπροστὰ καμμιὰ εἰκοσαριὰ προβατίνες κάτασπρες, πλυμένες ἀπὸ τὶς ἄφθονες τελευταῖες βροχές. Ξέννοιαστες προχωροῦσαν οἱ προβατίνες μπροστά, ξέννοιαστο καὶ τραγουδῶντας τὰ βουνὰ ἀκολουθοῦσε καὶ τὸ κορίτσι ἀπὸ πίσω. Καρδιὲς ἀθῶες κι' ἄκακες κι' οἱ προβατίνες καὶ τὸ κορίτσι. Ταιριασμένα ὅλα, ἡ ἀθωότης μὲ τὴν ἡσυχία καὶ ὀμορφιὰ τῆς φύσεως. Πρῶτες μ' ἀντελήφθηκαν οἱ προβατίνες καὶ ξαφνισμένες σκορπίσθηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τελευταῖο μὲ διέκρινε τὸ κορίτσι. Ξαφνιάστηκε κι' αὐτό, φοβήθηκε καὶ τὄβαλε στὰ πόδια.

Ποῦ περίμενε σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἕναν ἄνθρωπο ξένο, ξαπλωμένο στὴ χλόη!

Αἰσθάνθηκα κάποια τύψη συνειδήσεως ποὺ ἐτρόμαξα, χωρὶς νὰ θέλω τὶς ἀθῶες προβατίνες καὶ τὸ ἀθῶο κορίτσι.

Κι' ἐσκέφθηκα:

Τί εὐτυχισμένο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ βρίσκεται στὰ ὄμορφα βουνὰ καὶ τὰ τραγουδάει, καὶ δὲν βρίσκεται στὴν πόλη, νὰ σκαλίζῃ τὸ ρεῖθρο, γιὰ νὰ βρῇ λεμονοκόμματα!

* * *

Ἄρχισε πλέον νὰ βραδυάζῃ. Τὸ κρύο κατεβαίνει ἀπ' τὰ χιονισμένα βουνά. Καιρὸς γιὰ τὸ σπίτι.

Ἀντίκρυ μου εἶναι ἕνα μαντρί. Γυρίζουν οἱ προβατίνες ἀπ' τὴ βοσκή. Μόλις ἀντίκρυσαν τὸ μαντρί, ἄρχισαν νὰ μπελάζουν δυνατά. Περιμένουν νὰ βροῦν, ὅπως ἄλλοτε, τ' ἀρνάκια τους, νὰ τοὺς ἀλαφρώσουν τὰ φορτωμένα μαστάρια τους. Ἀλλοίμονό τους! Τὰ παιδιά τους τἄσφαξαν καὶ τἄψησαν σήμερα οἱ ἄνθρωποι!

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Σώθηκε ἡ μέρα τώρα πιά·
στὸν οὐρανὸ σά χάδι,
Μέσα σὲ τόσην ὀμορφιὰ
τὸ δεῖλι ἀργοπεθαίνει,
Πάνω ἀπ' τῆς πόλης τὴ σιγή,
θαμπὸ πέφτει τὸ βράδι.
Ὥρες γλυκειὲς ποὺ ἡ Ἀνάμνηση
πρὸς τὰ ὡραῖα πηγαίνει!

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Νὰ λοιπὸν ποὺ δὲν ἦταν ἁπλὸς ναύτης, παρ' ἀξιωματικός, εἶπε ὁ Οὐΐλκοξ.

— Βέβαια, γιὰ νὰ ξέρῃ νὰ κάνῃ χάρτες . . .

— Καὶ μήπως εἶναι ; . .

Ναί, ἦταν ὁ γεωγραφικὸς χάρτης τῆς χώρας ἐκείνης. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, τὰ παιδιὰ γνώρισαν τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ναυαγήσει, τὴ γραμμὴ τῶν ὑφάλων, τὴ λίμνη, τὰ τρία νησάκια ποὺ φαινόνταν στὸ πέλαγο, καὶ τὰ δάση ποὺ σκέπαζαν τὸ κέντρο τῆς χώρας.

Πέρ' ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη τῆς λίμνης ἦταν κι' ἄλλα δάση, ποὺ ἔφταναν ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς στεριᾶς. Κι' ἡ στεριὰ ἦταν τριγυρισμένη παντοῦ ἀπὸ θάλασσα!

Ἦταν λοιπὸν νησί. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Φραγκίσκος Βοντοὰν δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ φύγῃ.

Στὸ γεωγραφικὸ χάρτη ἦταν σημειωμένες ὅλες οἱ λεπτομέρειες. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ὁ ναυαγὸς εἶχε περιηγηθῆ ὅλο τὸ νησί. Καὶ χωρὶς ἄλλο ἔργα δικά του ἦταν κι' ἡ πλεχτὴ καλύβα στὸ δέντρο καὶ τὸ πέτρινο γεφυράκι στὸ ποτάμι.

Τὸ μόνο ἀξιόλογο μέρος τοῦ νησιοῦ ἦταν ἡ ἀπόκρημνη ἀκτή, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι ἢ τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ. Τὸ βορεινὸ μέρος ἦταν σημειωμένο στὸ χάρτη ὡς ἄγονο, καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ ποτάμι ἁπλωνόταν ἀπέραντος βάλτος. Στὰ βορεισανατολικὰ καὶ στὰ νοτιοανατολικὰ ἦταν ἀμμόλοφοι.

Ἀπὸ τὴν «κλίμακα» ποὺ ἦταν στὸ κάτω μέρος τοῦ χάρτη, ἔβγαινε ὅτι τὸ μεγαλύτερο μάκρος τοῦ νησιοῦ, ἀπὸ τὰ βορεινὰ στὰ μεσημβρινά, ἦταν πενήντα περίπου μίλλια, καὶ τὸ μεγαλύτερο πλάτος, ἀπὸ τἀνατολικὰ στὰ δυτικά, εἰκοσιπέντε. Ὁ γύρος ὅλος τοῦ νησιοῦ ἦταν ὡς ἑκατὸν πενήντα.

Ὥστε ἡ χώρα αὐτὴ δὲν θᾶταν ἡ προσωρινὴ διαμονὴ τῶν μικρῶν ναυαγῶν ἀλλὰ ἡ παντοτινή τους κατοικία. Κι' ἐπειδὴ ἡ σπηλιὰ βρέθηκε κατάλληλη, ἔπρεπε νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ ὅλα τους τὰ πράγματα πρὶν διαλύσουν τὸ πλοῖο οἱ τρικυμίες τοῦ χειμῶνα.

Τώρα δὲν εἶχαν παρὰ νὰ γυρίσουν τὸ γρηγορότερο, γιατὶ ὁ Γόρδων θἀνησυχοῦσε μὴν ἔπαθαν τίποτα τὰ τέσσερα παιδιὰ ποὺ ἔλειπαν τρεῖς ὁλάκερες ἡμέρες.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ξεκινήσουν τὴν ἴδια μέρα κατὰ τὶς ἕντεκα. Ἦταν περιττὸ νἀνεβοῦν πάλι στὴν ἀπόκρημνη ἀκτή, ἀφοῦ ὁ γεωγραφικὸς χάρτης ἔδειχνε ὅτι θἄφταναν πιὸ σύντομα στὸ πλοῖο ἀπὸ τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ, ἕνα διάστημα ἑπτὰ τὸ πολὺ μίλλια, ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸ κάμουν σὲ λίγες ὧρες.

Πρὶν φύγουν, τὰ καλὰ παιδιά, μὲ τὴν ἴδια ἀξίνα τοῦ ναυαγοῦ, ἔσκαψαν ἕνα λάκκο στὴ ρίζα τοῦ δέντρου μὲ τἀρχικά του ψηφία, ἔθαψαν τὰ κόκκαλά του κι' ἔστησαν ἀπάνω στὸν τάφο ἕνα ξύλινο σταυρό.

Ἔπειτα ἔφραξαν καλὰ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν ζῶα, ἔφαγαν ὅσα τρόφιμα τοὺς εἶχαν μείνει, καὶ ξεκίνησαν.

Κατὰ τὶς 4, ἔφθασαν σ' ἕνα μέρος ὅπου ἡ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ κοβόταν ἄξαφνα ἀπὸ μιὰ πλατειὰ χαράδρα ποὺ θᾶταν ἐπικίνδυνο νὰ τὴν περάσουν. Ἀναγκάσθηκαν λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ δρόμο τους μέσ' ἀπ' τὸ πυκνὸ δάσος. Ὁ Μπριάν, μὲ τὴν πυξίδα στὸ χέρι, ὁδηγοῦσε πρὸς τὰ βορειοδυτικά, γιατὶ ἔτσι τοὺς. Τόσο πυκνὸ ἦταν τὸ σκοτάδι κάτω ἀπ' τοὺς θόλους τῶν δέντρων. Καὶ ποῦ νὰ φτάσουν ἀκόμα στὴν ἀκροδασιά! Τελειωμὸ δὲν εἶχε τὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο δάσος! . .

Ἄξαφνα, σ' ἕν' ἀραίωμα τῶν δέντρων, φάνηκε μιὰ ζωηρὴ λάμψη ποὺ σκορπίστηκε στὸ διάστημα.

—Τ' εἶν' αὐτό ; φώναξε ὁ Σέρβης.

—Θὰ εἶναι ***διάττων***! ἔκαμε ὁ Οὐΐλκοξ.

—Ὄχι, εἶπε ὁ Μπριάν, εἶναι ρουκέττα καὶ θὰ τὴν ἔρριξαν ἀπὸ τὸ καράβι μας.

—Ναί, ναί, ὁ Γόρδων μᾶς κάνει σινιάλο! φώναξε ὁ Δόνιφαν.

Καὶ πυροβόλησε μὲ τὸ τουφέκι του.

Δεύτερη ρουκέττα φώτισε μὲ τὴν καμπύλη της τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τὰ παιδιὰ πῆραν γιὰ σημάδι ἕν' ἄστρο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

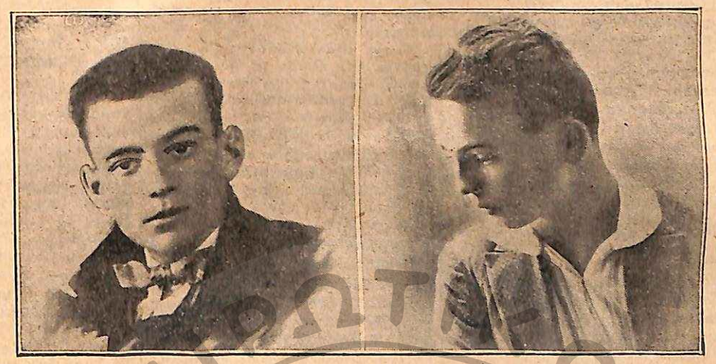

† ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΙΑΤ, ΜΠΟΥΛΟΥΓΟΥΡΑΣ, *Ἀνάμας*, Πετρομαγούλα Βοιωτίας. Ἰσότιμος 221 Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ 230οῦ Ἀσκήσεων. — ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΛΑΣΑΚΟΥΛΗΣ, *Ἀσόγονος Ἡρώων*, Σουφλὶ Δ. Θράκης. Γ' Βραβεῖον Ψευδωνύμων τοῦ 1926.

θἄφταναν πιὸ γρήγορα στὸ πλοῖο. Ἔπαθε ὅμως κάτι ἀνέλπιστο : ἔπεσε σὲ κάτι χόρτα τόσο ψηλὰ καὶ τόσο μπερδεμένα, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ κανείς. Ἔπειτα καὶ τὰ δέντρα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦταν τόσο πυκνά, ποὺ ὁσοτείνιασε πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος. Λοξοδρόμησαν γιὰ νἀποφύγουν τοὐλάχιστο τἀνυπέρβλητα ἐμπόδια. Ὡς τὶς ἑπτὰ ὅμως τὸ βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ κουραστικὴ καὶ περιπετειώδη πορεία, βεβαιώθηκαν πὼς εἶχαν χαθεῖ μέσα στὸ δάσος! Ἔπρεπε νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ, γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν τὸ πρωΐ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ πῶς ἀφοῦ εἶχαν φάει ὅ,τι εἶχαν κι' εἶχαν ἀρχίσει νὰ πεινοῦν ; Θἄταν ἀνυπόφορο νὰ μείνουν νηστικοὶ ὅλη τὴ νύχτα κι' ἕνα μέρος τῆς ἀκόλουθης ἡμέρας!

Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορεία τους μὲ κάθε θυσία. Ἀλλὰ κατὰ τὶς ὀκτὼ δὲν ἔβλεπαν πιὰ τὴ μύτη Κι' ἔχοντας ὁδηγὸ αὐτὸ τἄστρο, προχώρησαν μὲ θάρρος, καὶ σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἔφτασαν στὸ πλοῖο.

Πραγματικῶς ὁ Γόρδων εἶχε σκεφθεῖ φρόνιμα νὰ ρίξῃ μερικὲς ρουκέττες γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν οἱ φίλοι του, ποὺ ἴσως θἄχαν χάσει τὸ δρόμο μέσα στὸ δάσος. Χωρὶς αὐτὸ ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐΐλκοξ κι' ὁ Σέρβης δὲν θὰ λάβαιναν τὴν εὐχαρίστηση νἀναπαύσουν, ἐκείνη τὴ νύχτα, τὰ κουρασμένα τους μέλη στὰ κρεβάτια τοῦ ***Σλώγι***.

Εἶναι περιττὸ νὰ περιγράψουμε μὲ πόση χαρὰ κι' ἀγαλλίαση ἔγιναν δεκτοὶ οἱ ἐκδρομεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους ποὺ τοὺς περίμεναν τόσες ἡμέρες.

Γιατὶ ἡ ἀνησυχία τους ἦταν μεγάλη. «Μὴν ἐχάθηκαν ; ἔλεγαν. Μὴν τοὺς σκότωσαν ἄγριοι ἰθαγενεῖς ; Μὴν τοὺς ἔφαγαν θηρία ; . . »

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

"Εν' ἀνοιξιάτικο πρωΐ
σὲ κάποιο μονοπάτι
ἐσυναντήθη ὁ Πόλεμος
μαζὶ μὲ τὴν Εἰρήνη.
Ἐκεῖνος ἄντρας ἀψηλὸς
μ' ἀστραφτερὸ τὸ μάτι·
ὁλόξανθη καὶ ντροπαλὴ
γλυκειὰ παρθένα ἐκείνη.

Ἐστάθη ὁ ἕνας ἀντικρὺ
στὸν ἄλλον. Κι' ἡ Εἰρήνη
λέγει: «καλῶς τὸν Πόλεμο
τὸ γιὸ τοῦ θεοῦ Ἄρη,
καλῶς τὸν ἐξολοθρευτὴ
ποὺ ὅλο κι' αἷμα χύνει,
ποὺ πέρνει ἀπὸ τὴ μάνα του
τὸ κάθε παλληκάρι! . .»

Τἀκουσ' αὐτὰ ὁ Πόλεμος
καὶ ἀπαντᾶ: «Ὦ, Εἰρήνη,
μήπως ἐγὼ δὲν εἶμ' ἐκεῖος
ποὺ χῶρες λευτερώνω;
τοῦ σκλαβωμένου τὄνειρο;
κι' ἂν ὁ καθένας δίνει
τὸ αἷμα του, γιὰ Λευτεριὰ
αὐτὸ τὸ κάνει μόνο!

Γνωρίζω ὅτι φέρνεις σὺ
παντοῦ τὴν ἡσυχία·
ἀλλά, Εἰρήνη, ξέρε το,
κανόνι ἂν δὲν βροντήσῃ,
ἂν δὲν ἀστράψῃ τὸ σπαθί,
δίχως 'ματοχυσία,
ὁ κάθε δοῦλος λευτεριὰ
ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσῃ!

Νά, τὴν Ἑλλάδα κοίταξε
καὶ σκέψου λίγο, Εἰρήνη,
ποὺ πέντ' αἰῶνες ἔμεινε
στοὺς Τούρκους σκλαβωμένη.
Στὸ τέλος τἀποφάσισε
ἐλευτερη νὰ γίνῃ
καὶ μὲ ὁλόγυμνο σπαθὶ
σηκώθη ἀντρειωμένη!

Προσκοπάκι
Β' Βραβεῖον Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τίποτα δὲν ἀγάπησα στὴ ζωή μου πιότερο ἀπ' τὴν γλυκειά μου πατρίδα! "Οποιος δὲν ἔμεινε μακρυά της, δὲν ξέρει πόσο μεγάλος εἶναι ὁ πόνος τοῦ χωρισμοῦ. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ κεῖνο τὸ χρόνο ποὺ ἔμεινα μακρυά, — ὄχι μόνο ἀπ' τὴν πατρίδα μου, μὰ κι' ἀπ' τὴ γλυκειὰ μας Ἑλλάδα. Στὴν ἀρχή, ὅταν μοῦ εἶπαν πὼς θὰ ἔφευγα μαζὶ μὲ τὴν γιαγιά μου, ἡ χαρά μου ὑπῆρξε ἀφάνταση. Ὦ, τὰ ταξείδια πόσο τ' ἀγαποῦσα. Ταξείδια σ' ὀκεανοὺς καὶ μακρυνὲς ἄγνωστες χῶρες, ἦταν τὸ μοναδικό μου ὄνειρο.

Νόμιζα πὼς θἄβλεπα φαντασματαγορικοὺς παράξενους τόπους, μὲ μαγικὰ παλάτια, καμωμένα ἀπὸ μπιρλάντια καὶ ρουμπίνια καὶ πὼς μέσα σ' αὐτὰ θὰ κατοικοῦσε κἄποια πταράξενη βασιλοπούλα, ἢ ἡ πεντάμορφη νεράϊδα τῶν παραμυθιῶν. Μὲ πόση μεγάλη ἀνυπομονησία περίμενα τὴ μέρα τοῦ ταξειδιοῦ, μετροῦσα τὶς ὧρες καὶ τὰ λεπτὰ ἀκόμη! "Οταν τέλος, ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος εὐχάριστο ταξίδι ἀποβιβάσθηκα στὴν καινούργια μου πατρίδα εἶμουν ἐνθουσιασμένη· μπορῶ ὅμως νὰ πῶ, πὼς ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς δὲν κράτησε περισσότερο, παρὰ ἐωσότου νὰ γνωρίσω τὴν πόλη. Ἔπειτα ἄρχισα νὰ πλήττω καὶ νὰ νοσταλγῶ τὴν πατρίδα μου. Ἂν καὶ προσπαθοῦσα νὰ κρύψω τὴν στεναχώρια μου. μοῦ στάθηκε ἀδύνατο. Ἡ γιαγιὰ τὸ ἔνοιωσε, μοῦ εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ κάνω ὑπομονὴ πρασπάθησα. "Οταν ὅμως ἔφθασε ἡ ἄνοιξη, ἄπειρη θλίψη βάραινε τὴν ψυχή μου. Ἐκεῖ, μοῦ φαινόταν, δὲν ὑπῆρχαν ὀμορφιὲς σὰν τὶς δικές μας, τὰ λουλούδια ἦταν χλωμά, μόλις γεννιόντον πέθαιναν, μόλις ξεπάγωναν καιγόνταν ἀπ' τὴν ἀπότομη φλόγα τοῦ ἥλιου, ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε γι' αὐτὰ χαμόγελα, τἀστέρια ἔλαμπαν δίχως ἔκφραση καὶ τὸ φεγγάρι δὲν φώτιζε ζωγραφιστὰ ἀκρογιάλια· ἐνῷ στὴν Ἑλλάδα μας ἔχει τόσες ὀμορφιές! . .

"Ετσι πρὶν περάσουν τὰ τρία χρόνια ποὺ ἔλεγα νὰ μείνω, ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ ἕνας, ἔφευγα πίσω γιὰ τὴ γλυκειά μου πατρίδα . . .

"Οταν ἄρχισαν νὰ φαίνονται τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδας μας καὶ τὰ γραφικὰ της νησάκια μὲ τὶς νταντελωτὲς ἀκρογιαλιές τους, τότε ἔνοιωσα πὼς πραγματικῶς εἶχε ἔλθει ἡ ἄνοιξη. Τὸ ἀεράκι ποὺ μὲ κἄιδευε στὸ πρόσωπο μοῦ ἦταν τόσο γνώριμο! μοῦ ἔφερνε ἀπ' τὴν πατρίδα τὶς εὐωδιὲς τῶν ρόδων καὶ τὸ μεθυστικὸ τῆς πασχαλιᾶς ἄρωμα. Ὁ οὐρανὸς μοῦ χαμογελοῦσε γαλανός. ὅπως πάντα· ἡ θάλασσα, γαλάζια σὰν μετάξινο τούλινο πέπλο, μόλις ἀνάσαινε ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ κι' ἔκανε μερικὲς ζαρωματιὲς στὸ χάϊδεμα τοῦ μπάτη, στράφτοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ νάζι σὰν τὴ φιλοῦσαν οἱ ἀκτίνες τοῦ ἥλιου. Καὶ ὅταν ἀντίκρυσα τὰ σπιτάκια τῆς πατρίδας ἀπὸ μακριά, τότε πετοῦσα, πηδοῦσα ἀπ' τὴ χαρά μου, σὰν τὸ μικρὸ παιδάκι ποὺ ξανάβρισκε τὴ χαμένη του μανούλα, καὶ κτυποῦσα τὰ χέρια μου ἀπὸ ἀνυπομονησία: "Ὁλα τὰ γνώρισα ὅπως τἄφησα, καὶ ἔνοιωθα πὼς μ' ἀναγνώριζαν.

Μόλις πάτησα τὸ πόδι μου στὴ στεριά, ἔσκυψα καὶ φίλησα τὸ λατρεμένο της χωματάκι, ἔτσι σὰν γιὰ ὑπόσχεση. γιὰ ὅρκο, πὼς ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ἔφευγα μακριά της θελληματικά.

Κάρμεν Σύλβα

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ

— Σὲ λίγες μέρες ἔχουμε Πάσχα. Πρέπει, παιδί μου, νὰ γράψῃς μιὰ κάρτα στὸν κύριο Σωκράτη γιὰ νὰ τὸν εὐχηθῇς.

— Μάλιστα, μπαμπάκα, θὰ τὸ κάνω.

Μὲ σφιγμένη καρδιὰ κάθησα στὸ γραφειάκι μου καὶ ἄρχισα νὰ σκέπτομαι τί ἔπρεπε νὰ γράψω. "Ημουν ἀκόμη ἑπτὰ χρονῶν, στὴ δευτέρα τοῦ Δημοτικοῦ, καὶ πρώτη μου φορὰ ἔγραφα σὲ μεγάλο.

Ἐπιτέλους ἔγραψα:

«Χρόνια πολὰ καὶ ἐφτηχησμένα γιὰ τὸ Ἅγιω Πάσχα».

Καὶ στὸ φάκελλο:

Δεσπηνίδον Σωκράτην
Χίον

Τίποτ' ἄλλο.

Τὸ βράδυ μοῦ ζήτησε ὁ μπαμπὰς τὴν κάρτα, γιὰ νὰ δῇ ἂν ἔκανα «στιγγυλὰ» τὰ γράμματά μου.

Φοβισμένη ποὺ θὰ θύμωνε γιὰ τὰ ὀρνιθοσκαλίσματα, — τί θέλετε, ἑπτὰ χρονῶν, καὶ μὲ μελάνι, ἦταν κάτι τί γιὰ μένα— τὸν κοίταζα κατάματα μὲ καρδιοχτύπι...

Ἄξαφνα τὸν βλέπω νὰ ξεσπᾷ σὲ γέλια.

— Γιατὶ ἔβαλες *δεσποινίδον*;

—Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶναι πανδρεμένος, «*κύριον*» ἔπρεπε νὰ βάλω;

Δὲν ἔστειλα τὴν κάρτα. Καὶ τὴν ἔχω ἀκόμα, νὰ μοῦ θυμίζῃ τὰ παιδικά μου.

Κυρὰ-Κυραλίνα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Στὴν Πετρούπολη, στοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου Α', οἱ μεγάλοι ἄρχοντες παρίβγαιναν στὴν πολυτέλεια μὲ τὸν Τσάρο.

Μεταξὺ αὐτῶν, ὁ πλέον ἐπιδεικτικὸς καὶ σπάταλος ἦταν ὁ πρίγκιπας Ναρισκίνι. Κάθε φορὰ ποὺ ἔχανε τὰ λεπτά του, — καὶ αὐτὸ τοῦ συνέβαινε πολὺ συχνά,—ὁ Τσάρος τὸν βοηθοῦσε μὲ διάφορους περίεργους τρόπους. Ἔτσι μιὰ φορὰ ποὺ ὁ Ναρισκίνι εἶχε χάσει στὸ παιχνίδι ὁλάκερη περιουσία, ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος τοῦ ἔστειλε ἕνα βιβλίο ποὺ κάθε του φύλλο ἦταν ἕνα χιλιόχρονο χρύβλια. Καὶ τὸ βιβλίο εἶχε 300 φύλλα!

"Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Ναρισκίνι κι' ὁ Τσάρος συναντήθηκαν.

— Τί νέα; τὸν ρώτησε ὁ Τσάρος.

— Μεγαλειότατε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πρίγκιπας· μοῦ στείλατε ἕνα βιβλίο πολὺ ἐνδιαφέρον. Τώρα περιμένω καὶ τὸν δεύτερο τόμο.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ναρισκίνι ἔλαβε ἕνα βιβλίο ἀπὸ χιλιάρικα, ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο μὲ τὸ προηγούμενο· μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ ὁ Τσάρος, στὸ κάλυμμα, εἶχε γράψει: «Τόμος Β' καὶ τελευταῖος»

Ροζίτα

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κολυμπᾷς, Κώστα;
— Βέβαια.
— Κάθε πότε;
— Κάθε ποὺ μὲ βαστοῦνε.

Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο

***

Νῖκος: — Πῶς πῆγες, Κώστα, στὸ τρέξιμο;

Κώστας: —Ἤρθα τρίτος.

Νῖκος: — Μπράβο! Καὶ πόσοι τρέξατε;

Κώστας: — Τρεῖς! *Τζογὲς*

239ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1928

Οἱ νέοι συνδρομηταί, ποὺ δὲν ἐξέρουν ἀκόμα τοὺς κανονισμοὺς μας καὶ μοῦ ἔστελναν κάθε τόσο Ἀσκήσεις γιὰ δημοσίευση καὶ ἐγὼ τοὺς ἀπαντοῦσα νὰ περιμένουν τὴν προκήρυξη τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ, ἂς τὴ διαβάσουν σήμερα μὲ προσοχὴ καὶ ἂς συμμορφωθοῦν. *Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ μοῦ στείλουν Ἀσκήσεις.* Ἀλλὰ ἰδοὺ μὲ ποίους ὅρους:

Παλαιοὶ ἢ νέοι, ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος σ'αὐτὸ τὸν Διαγωνισμό, πρέπει νὰ συνθέσουν —νὰ κάμουν μόνοι τους, ὄχι ν' ἀντιγράψουν,—δεκαπέντε ὡς εἴκοσι Πνευματικὰς Ἀσκήσεις διαφόρων εἰδῶν, εἴτε σὰν αὐτὲς ποὺ δημοσιεύω συνήθως, εἴτε ἄλλες δικῆς των ἐφευρέσεως *(νέα εἴδη.)* Τὴ συλλογὴ αὐτῶν τῶν Ἀσκήσεών των θὰ τὴ γράψουν καθαρά, ταχτικά, σ' ἕνα μεγάλο τετράδιο (ὅσο εἶναι τὸ φυλλάδιό μου περίπου,) μ' ἐξῆς φύλλο, ραμμένο, περιποιημένο. Στὸ ἐξώφυλλο θὰ ἐπιγράψουν Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὸν 239ον Διαγωνισμὸν τοῦ *τάδε* (ὄνομα, ψευδώνυμο — ἂν ἔχουν—ἡλικία, διαμονή, χρονολογία.) Κι' ἀπὸ κάτω ἀμέσως θὰ γράψουν τὴ *Δήλωση* ποὺ θὰ πῶ παρακάτω.

Ἀπὸ μέσα, κάθε σελὶς τοῦ τετραδίου θὰ εἶναι κατὰ μῆκος χωρισμένη σὲ δύο. Στὸ ἕνα μέρος θὰ εἶναι γραμμένες οἱ Ἀσκήσεις, καὶ στὸ ἄλλο, ἀντικρὺ στὴν κάθε μιά, *ἡ λύσις της*. Οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ γραφοῦν κατ' ἐδη, μὲ τὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὸ φυλλάδιό μου: Λεξίγριφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί, Αἰνίγματα, (γενικῶς πρῶτα οἱ ἔμμετρες), Ἐραμιδες κτλ.) ἔπειτα τἄλλα εἴδη (Κρυπτογραφικά, Μαγικὰ Γράμματα) καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Ἑλλιποσύμφωνα, Γρῖφοι.

Ἀπὸ τὶς 15 - 20 Ἀσκήσεις κάθε Συλλογῆς, οἱ 5 τὸ πολὺ μποροῦν νὰ εἶναι Γαλλικὲς διαφόρων εἰδῶν (διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς) Αὐτὲς μποροῦ βέβαια νὰ εἶναι καὶ πρωτότυπες (ἀκόμα καλύτερα,) ἀλλὰ μποροῦ νὰ εἶναι κι' ἀντιγραμμένες ἀπὸ νεώτερα γαλλικὰ περιοδικὰ (ὄχι ἀπὸ Γαλλικὰ Ἀναγνωσματάρια καὶ Μεθόδους, γιατὶ αὐτὲς εἶναι γνωστότατες.) Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ὁ συνθέτης πρέπει νὰ σημειώνει κάτω ἀπὸ κάθε Γαλλικὴ Ἀσκηση, ἀπὸ ποιὸ γαλλικὸ περιοδικὸ τὴν πῆρε.

Στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τετραδίου, κοντὰ στὸ ὄνομά του, ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ δηλώνῃ τὴν ἡλικία του. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, γιατὶ οἱ διαγωνιζόμενοι χωρίζονται σὲ *Τρεῖς Τάξεις* ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των καὶ σὲ κάθε Τάξη ἀπονέμονται βραβεῖα χωριστά. ("Ἰδε τ'Ἀποτελέσματα τοῦ 230οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων στὸ προηγούμενο φυλλάδιο). Ὅταν, γιὰ οἱοδήποτε λόγο, δὲν σημειώνεται ἡλικια στὸ τετράδιο, ὁ διαγωνιζόμενος *κατατάσσεται στὴν Ἀνωτέρα Τάξη ὁποια ἡλικία κι' ἂν ἔχει.*

Στὸ ἐξώφυλλο ἐπίσης τοῦ τετραδίου, εὐθὺς κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, τὸ ψευδώνυμο, τὴν ἡλικία κτλ. πρέπει νὰ δηλώνῃ ὁ διαγωνιζόμενος ἂν εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ λαβαίνει μέρος σὲ Διαγωνισμὸ Ἀσκήσεων, ἢ ἂν ἔλαβε καὶ ἄλλοτε, καὶ τί Βραβεῖο ἢ Ἔπαινο πῆρε *τὴν τελευταία φορά.* Ἐπίσης κι' ἂν ἐτέθη «ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ». Π. χ.

Ὁ Δεῖνα, γιὰ πρώτη φορὰ λαβαίνω μέρος σὲ Διαγωνισμὸ τοῦ σύνθεσιν Ἀσκήσεων.

Ὁ Τάδε, ἔχω λάβει μέρος καὶ τὸν 230ὸ Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἔχω πάρει Β' Βραβεῖο στὴ Μεσαία Τάξη.

Ἡ Δεῖνα, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν 230ὸ Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἐτέθην Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ στὸ Γ' Βραβεῖο τῆς Μεγ. Τάξεως.

(Σημ. «Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ», σ' ὅλους τοὺς Διαγώνισμούς, τίθενται ὅσοι ἔχουν ἤδη πάρει τὸ Βραβεῖο γιὰ τὸ ὁποῖον κρίνονται καὶ πάλιν ἄξιοι).

Στὸ τέλος κάθε Συλλογῆς, πρέπει νὰ ὑπάρχει μιὰ ἄλλη Δήλωσις, ποὺ νὰ λέγει: *«Δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ὅλες οἱ Ἀσκήσεις ποὺ περιέχονται σ' αὐτὸ τὸ τετράδιο εἶναι ἔργα πρωτότυπα, δικά μου, κι' ὄχι ἀντιγραμμένα ἀπ' ἀλλοῦ, ἐκτὸς τῶν Γαλλικῶν καὶ τῶν Δημωδῶν Αἰνιγμάτων»* Κι' εὐθὺς ἀμέσως ἡ ὑπογραφή.

(Σημ. Ἐξαιροῦνται τὰ Δημώδη Αἰνίγματα, γιατὶ φυσικὰ αὐτὰ δὲν τὰ κάνει κανένας μόνος του. ἀλλὰ τἀ κούει ἀπὸ ἄλλους ἢ τὰ βλέπει τὰ σχήματα (Τρίγωνα, Πυραμίδες κτλ.) ἔπειτα τἄλλα εἴδη (Κρυπτογραφικά, Μαγικὰ Γράμματα) καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Ἑλλιποσύμφωνα, Γρῖφοι.

Ἀπὸ τὶς 15 - 20 Ἀσκήσεις κάθε Συλλογῆς, οἱ 5 τὸ πολὺ μποροῦ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μασκοτίτσαν*** (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἐλπίζω νὰ προκηρύξω, ὅπως πέρσυ, καὶ Διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς· ἀλλὰ γιατί ἀργεῖ τόσο ἡ φωτογραφία σου; ἤθελα νὰ προφθάσῃ νὰ μπῇ σ'αὐτὴ τὴν «Κυριακή»)· ***Τζογὲν*** (ἄ, σὲ παρακαλῶ, ὄχι κλάματα! ἐδῶ πρέπει νἄχεις ὑπομονὴ καὶ μῆνες μπορεῖ νὰ περάσουν. . .) ***Κυρὰ-Κυραλίναν*** (κι' ἐγὼ εὔχομαι τοῦ χρόνου νὰ εἶσαι ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ πῇς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»·) ***Πιτσιρίκον τοῦ Ἀγρινίου*** (ἔχει καλῶς·) ***Μαῖμοῦ τοῦ Κωλέττη*** (εἶσαι εὐτυχὴς ποὺ δὲν ἔχεις ἰδέες «μεγαλίστικες»· γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ γράφεις, ναί, πρέπει νὰ περάσῃ ἀκόμα λίγος καιρὸς γιὰ νὰ συνηθίσῃς· προπάντων νὰ βελτιώσῃς τὸ γραφικό σου χαρακτῆρα·) ***Ἀττὰρ*** (μὰ κι' ἐγὼ πέρασα μιὰ ὥρα εὐχάριστη διαβάζοντας τὸ καλό σου γράμμα· γιὰ τὸ «Ὡραίας Ἐπιστολάς» εἶπα καὶ ἄλλοτε: αὐτοὶ εἶναι τύποι, κλισέ, στερεότυπα, ποὺ δὲν μποροῦν νἀλλάξουν· τότε ἔπρεπε νἀλλάξω καὶ τὄνομά μου!) ***Πήγασον*** (χαίρω πολὺ ποὺ ξαναγυρίζεις διὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια· ναί, πρέπει νὰ μὲ συστήσῃς καὶ σ' ἄλλα παιδιὰ προσφύγων, ποὺ τὰ οἰκονομικά τους τώρα πηγαίνουν καλύτερα· πρὸς τὸ παρόν, γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. δὲν δέχομαι·) ***Μαστροχαλαστὴν*** (χαίρω πολὺ ποὺ ἔγινες καλὰ καὶ ξαναρχίζεις τὴν ἀλληλογραφία· ὤ, καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖς! οἱ προκηρύξεις ποὺ δημοσιεύω, ὅπως ἡ σημερινὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων, τὰ λένε ὅλα· ὥστε γιὰ νὰ λαβαίνεις μέρος, δὲν ἔχεις ἀνάγκη Ὁδηγοῦ·) ***Ξακουστὴν Νεράϊδαν*** (ἐλπίζω νὰ σοῦ πέρασε καὶ ἡ μελαγχολία καί . . . ἡ σεισμοφοβία·) ***Τρελὸ Φοιτητάκι*** (καλῶς ἦρθες! τί ὡραῖο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν Κόρινθο·) ***Μάρθαν Σακκῆ*** (ἡ κ. Ἀθηνᾶ Ταρσούλη, ἡ γνωστὴ ζωγράφος καὶ συγγραφεύς, εἶναι θεία τῆς συνεργάτριάς μου δ. Γεωργίας Ταρσούλη·) ***Καλλιόστρον*** (ἔστειλα· ναί, μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς καὶ μεταφράσεις, ἀλλὰ ὅταν θἀρχίσω πάλι νὰ δέχωμαι γιὰ τὴ Σελίδα·) ***Φρασκουΐταν*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἂν δὲν σοῦ ἔστειλα χαρτὶ λύσεων, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν παραγγελία σου·) ***Γενναίαν Σπάρτην*** (σὲ τόσο μεγάλα φιλοσοφικὰ προβλήματα δὲν πιστεύω νὰ λάβῃς ποτέ, ἀπὸ πουθενά, μιὰ ἀπάντηση ἱκανοποιητική· ἀπ' τὸ «σκοτάδι τῆς ἔγνοιας» πάντα κάτι θὰ μένῃ· ἀδύνατο νὰ γίνῃ ἄπλε:ο φῶς·) ***Ἑλένην Ι. Κελαϊδῆ*** (ἔστειλα· ἡ σημερινὴ προκήρυξις τοῦ Διαγωνισμοῦ, πιστεύω, σὲ διαφωτίζει ἀρκετά· ἰδὲς καὶ μιὰ προκήρυξη Διαγωνισμοῦ Λύσεων — π. χ. στὸ α' φύλλο τοῦ Μαρτίου, — κι' ἔχεις ὅ,τι σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ στέλνεις Ἀσκήσεις καὶ Λύσεις·) ***Σαρδανάπαλον*** (ὅλα τὰ ἔλαβα, καὶ σοῦ ἀπήντησα, καὶ κάποιο σου κομμάτι, νομίζω, ἐνεκρίθη· ἀλλὰ ἀνυπομόνησες, σὰν νὰ μὴν ἤξερες πόσα παιδιὰ ἔχω καὶ πόσο ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ τοῦ καθενὸς ἡ σειρά·) ***Μακεδόνα*** (πολὺ σωστά· ἀρκεῖ νὰ τὸ λές γιὰ ὅλα ἐν γένει τὰ πολιτικὰ πρόσωπα·) ***Ἀετιδέα*** (περαστικά· πότε σοῦ ἐνέκριναν «Θάλασσα»; δὲν θυμοῦμαι· ὅσα ἔχω ἐγκρίνει, ἐδημοσιεύθηκαν·) ***Πασχαλιὰν*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Ἀβαντίδα*** (περίεργο νὰ λάβω γράμμα σου καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω· μὴ δὲν τὄλαβα; μὴ σοῦ ἀπήντησα ἀργότερα, ποὺ δὲν τὸ περίμενες πιά, καὶ δὲν τὸ εἶδες; τετράδια ἔστειλα·) ***Μικρὴν Ἀρτίσταν*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν νέων μου συνδρομητριῶν·) ***Μαγεμένην Φλογέραν*** (εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· καὶ σύ, νομίζω, ἄδικα παραπονιέσαι, γιατί σοῦ ἀπήντησα·) ***Προσκοπάκι*** (βραδεῖον ἔστειλα·) ***Ξανθούλαν*** (ἔλαβα, εὐχαρισ:ῶ·) ***Ἔνδοξο Σοῦλι*** (βραδεῖον ἔστειλα, Πιδ. Πνεῦμα Β', γιατί τὸ Α' ἐξηντλήθη·) ***Βοσπορίτην, Κίμ, Ἀετὸν*** κτλ. κτλ.

Ἀκρίταν Μαρκέλλαν, Διάναν, Γλυκειὰν Μελαχροινούλαν Τίς (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***7 Μαΐου***, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 12 Ἰουλίου.

358. Συλλαβόγριφος

Δυὸ γράμματα, ἕνα μόριο,
Ὀμνυουν σ' ἄλλο γράμμα
Πῶς ἡρωΐδα γράφουνε
Σὲ κάποιο ἀρχαῖο δρᾶμα.

359. Μεταγραμματισμὸς

Τί κι' ἂν γνήσιον ἐσὺ
Δὲν μὲ λὲς καὶ μὲ λυπᾶσαι;
Μιὰ μικρὴ ἀρκεῖ ἀλλαγὴ
Νὰ μάκοῦς, νὰ μὲ φοβᾶσαι.

360. Ἀναγραμματισμὸς

Ἡ φύση τὸ ἀδίκησε,
Σκυφτὸ κλαίει τὸ χάλι του...
Μ' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκύψιμο,
Ἔφτασ' ὡς τὸ κεφάλι του
Τὸ πόδι του ἢ ἡ οὐρά του,
Καὶ τώρα, σὰ θυσίας
Λαμπάδα, στάγιοκέρια
Καίει τῆς ἐκκλησίας.

361. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου ὁ εὐγενὴς
Σὰν τίτλο του προβάλλει.
Τὸ θηλυκό μου ὅλων σας
Σκεπάζει τὸ κεφάλι.
Καὶ σβύνει μὲ τὸ οὐδέτερο
Ὁ μαθητής, σὰ σφάλλει.

362. Κῦβος

* * * *
* * * *
* * * *
* * * *

Μ'ἔχει βαθειὰ πληγὴ ὅποιος πάρει
Μιὰ πρόθεση γιά... πάρα πάνω.
Σὰν δέ σωπαίνω, τοῦτο κάνω.
Τρανὸ στὸ τέλος παλλικάρι.

363-365. Λογοπαίγνια

1. Πρὸς τί ὀνομάζουμε θεά, ὄχι τὴν Ἀθηνᾶ, ἀλλὰ τὰς Ἀθήνας;

2. Γιατὶ τὸν εὔγλωττο τὸν στέλνουμε στὸ μύλο;

3. Σὲ ποιὰ πτώση του ὁ Ναπολέων μᾶς δείχνει τὴν βασιλική του καταγωγή;

366. Ἐπιγραφὴ

Ν Ε Τ Σ Ο Ν Ι
Υ Κ Ε Κ Ρ Ε Δ
Μ Ε Ι Α Ο Ν Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

367. Φωνηεντόλιπον

πντν - πτρς - γτρν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

368. Mots en carré

* * * *
* * * *
* * * *
* * * *

Nos lunettes *vont* au premier.
Jamais tôt *ne vient* le deuxième
Mon deputé *vient* du troisième
De la tête *vient* le dernier.

369. Double Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment une sorte de voyageur religieux; et les secondes un des trois mots de la devise nationale française:

1, Grand oiseau; 2, Marque de respect; 3, Nourriture; 4, Pachyderme; 5, Element de la poésie; 6, Pays d'Europe; 7, Météorogique.

370. Rebus

va
va va
Vo[t]re : : tel
va va
va

(Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις—ἐκτὸς τοῦ Γρίφου—εἶναι ἀπὸ τὴν Ἑκτὸς Διαγωνισμοῦ Συλλογὴν τῆς ΜΥΡΤΩΣ, σταλεῖσαν διὰ τὸν 230ὸν Διαγωνισμόν, τ' Ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 9

124. Ἰάσιον (ἴα, Σιών.)—125. Χαρά-ἀρά. 126. Νύσσα νῆσσα.—127. Τὸ ἀλάτι.—128-132. Διὰ τοῦ Ε: *ἐκών, δέμα, ἔρις, κέδρος, κλείω*.—133.

Α Ρ Ε Ι Ο Σ
Ρ Η Ν Ο Σ
Ε Ν Α Σ
Ι Ο Σ
Ο Σ
Σ

134. ΕΡΙΝ ΜΙΣΕΙ (Ἔ-φορος, Ρ-οιά, Ἴ-δας, Ν-όσος, Μ-ῦς, Ἰ-καρία, Σ-πόρος, Ἔ-ναυλος, Ἴ-ανθος.) — 135. ΜΗΤΙΣ (Ἑρμῆς, Ἀθηνᾶ, λωτός, Ἴλιον, νῆσος.) — 136. Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας.— 137. *Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔλυσε τὸν γόρδιον.* (Ὠμέγα, σαλ ἔξ, Ἄνδρος, Ἕλλη σὲ τῶν, γυρ δι' ὧν.) —138-142. Par P: page, pleur, pâle, poche, palpe.—143-145. 1, Ἀμαρυλλὶς (à, marl, lys) 2, Λάουρα (là où rat.) 3, Μέλισσα (mais, lit, chat.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΗ' — 463|

Καρούμπα, Καρκαλέτσο, δὲν εἶμαι Ἑλληνισὼ Μπουρμπούλη, ἀλλὰ Φαίνη Γκρεμαν. **Λορελάϊ**

|ΚΗ' — 464|

Μαίρη Κούλη, τί τρέχει; καὶ σύ, Ὄντρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀκόμη; **Καζούρα**

|ΚΗ' — 465|

Βολιώτικη Τρελοπαρέα, νά: (Σπ. Διαπλ.—Κοβότσου δὲν εἶναι ἡ) **Γαλάτεια**

|ΚΗ' — 466|

Φάρε τοῦ Βοσπόρου, Κολοκυθόσπορε, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια μέσον Διαπλάσεως; Νὰ περιμένω; **Καλάμιες**

|ΚΗ' — 467|

Ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ Μυστικὰ μὲ δ. τὸν ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟ. Δ/σις: Κυρὰ-Κράλλη (οἰκία Κράλλη), ὁδὸς Φιλίππου Θεσσαλονίκην, διά: ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΙΑ ΤΡΕΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΑΛΟΥ.—Κάρμεν-Σύλβα, τί γίνεσαι; . .

|ΚΗ' — 468|

Χρυσαλλίς, Κλαίρη, Ροζίτα, Ζουλέϊκα, νὰ σας τετραδιάκι θὰ μὲ εὐχαριστοῦν πολύ. Δ/σις: Ἥρω Τουφεξῆ, ταχυδρ. Κιθίτιον 146, Λευκωσία Κύπρου, Ἡ Δ/σις σας ποιά; **Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα**

|ΚΗ' — 469|

Σύλλογος Πειρατῶν Χάλιφαξ. — Πόθεν τῶν Γραμμάτων = Λουλοῦ Ἀφεντάκη. Ἀποκαλύψεων: **Ζιούντεξ**

|ΚΗ' — 470|

Ἀξιότιμοι «Ψυχολόγοι», ὑποστηρίξτε τὸν διαγωνισμόν σας ἐὰν μοῦ ὑπόσχεσθε ἕνα κουτὶ λουκούμια λευκαρίτικα. **Μελαχροινὴ τοῦ Σκέττιν**

|ΚΗ' — 471|

Διαπλασόπουλα!! Δείξατε τὸ καλλιτεχνικό σας γοῦστο ψηφίζοντας **ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΤΡΑ ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ**

Ἄμλετ (στὸ δημοψήφισμα)

|ΚΗ' — 472|

Θέλω νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ Διαπλασόπουλα-ες τοῦ ἐξωτερικοῦ.—Trelo Filtaki, Poste-Restante, Athènes.

|ΚΗ' — 473|

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. Τὸ Κινεζάκι Μπῶνη θὰ πάῃ στὸ «Σύλλογο Ἀνθέων ἔεεεεε; ; ; . . .

Τῶν Ἀποκαλύψεων: **Πολυλογᾶς**

|ΚΗ' — 474|

Φωτεινέ, Κουτορνίθι, ἀλληλογραφοῦμε Συνδίκα, Σταθμὸς Γιδᾶ, Θεσσαλονίκη. Ἀλλάζω τετραδιάκια. **ΛΙΑΝΑ**

|ΚΗ' — 475|

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ,

Τὰ ΛΟΥΛΟΥΔΑ ὅλα μάζεψα
στοὺς κήπους ποὺ ἀνθοῦνε
Καὶ τὰ ΠΟΥΛΑΚΙΑ στὰ κλαριὰ
ποὺ εὔθυμα κελαϊδοῦνε,
Νὰ σὲ εὐχηθοῦν μαζὶ μ' ΕΜΕ
γιὰ τὰ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΣΟΥ

ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

|ΚΗ' — 475|

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ

Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς πολλοὶ θὰ μᾶς τιμήσουν, παρατείνουμε τὸν διαγωνισμόν μας μέχρι τέλους Μαΐου. Περιμένουμε ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ Λιλάντα καὶ Θέσπι. Διαγωνισμῶν: **Πούλια**

Βελισσαράτε, κοίταξε τὸ Υ. Γ. τ. (ΚΗ' — 384).

|ΚΗ' — 473|

Λέλια, Τζοκόντα, Μορέλλα, Βραΐλα, Λατάνια, Μιμόζα, Γιοῦ-Γιοῦ, Χαρουμάκι, ἕνα σας τετραδιάκι θὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένη. Νὰ περιμένω; Δ/σις: Πουλιαν, Σόλωνος 17, Βόλον. **Πούλια**

|ΚΗ' — 474|

Γαλάζιο Ἀστέρι, Πήγασσε, σᾶς γνωρίζω· ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; **Ρέα**

|ΚΗ' — 475|

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ, Θὰ στὄλεγα ἀλλ' ἡ ἀπόστασις εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ φωνάζοντάς το θὰ τ' ἀκούσουν κι' ἄλλοι. Ὡς ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ, κατοικῶ τὸν χειμῶνα στὸ Abdin, τὸ δὲ καλοκαιράκι, στ' ἀνάκτορα τοῦ Bas-el-tin. ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

Τύποις ΞΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι